

Ett filmprojekt om vatten

Ibland känner man sig mal-placerad. Ibland känner man sig ensam. Uttittad. Vilsen. Rädd. Ibland känner man sig inte van vid sin omgivning. Man saknar en gemenskap. En samhörighet. Ett hem.

Filmuppdrag på okänd mark

Jag och min bror André drog för ett par veckor sedan iväg till Kenya. Två unga Sollentunabor fick, tack vare ett halvårs planerande och en väldans massa mejl, en chans att plocka upp filmkameran och mickbommen och göra sitt livs uppdrag i ett land, i en kontinent, som vi aldrig besökt tidigare. Att koppla ihop tre passioner i ens liv – filmskapandet, resandet och välgörenhetsarbetet – var definitivt något jag aldrig lyckats göra tidigare på det här sättet.

På resa i Kenya

Vår resa var en resa av sena nätter, trafikerade storstadsvägar, röd sand, getkött, torka och fascinerande levnadsöden, omspunnet i ett garn av enorm gästfrihet. Det är fel att dra alla över en kam, men jag ljuger inte när jag säger att majoriteten av de vi mötte i Kenya

Faktaruta

André och Vitor Hermansson fick i uppdrag av Diakonia och Missionskyrkan Upplands Väsby att dokumentera ett vattenprojekt och ett barnhem i södra Kenya. Fokus låg på ett vattenprojekt, som innebär att öka vatten-åtkomst och matförsörjning i den lilla byn Kwa-Vonza, med bl a utbildning om odling och grävandet av vattendammar. Vi besökte även Mully Children Familys barnhem. Filmprojektet kommer resultera i ett flertal kortfilmer. Diakonia får den första av dem och beräknas bli klar till Bokmässan 26 september.

var enormt trevliga. Kanske var de bara bra på att klistra på ett leende, men intresset verkade alltid genuint för oss två vilsna skandinaver, där vi satt och åt mackor i natten i ett hörn på ett hotell i Nairobi.

Vattenprojektet

Under vår tid i Kenya dokumenterade vi ett matförsörjningsprojekt och en barnhemsorganisation. Jag, som studerar till att bli journalist, fick chansen att på bruten engelska intervjua lokalinvanare i den lilla byn Kwa-Vonza. Via en tolk som översatte från kamba till engelska, fick jag och min bror ta del av hur detta matförsörjningsprojekt hjälpt lokalbefolkningen i deras vardag. Från att ha be-

André till vänster och Vitor nr 3 från höger

och vårt bistånd i Kenya

hövt gå 3 km med åsnor för att hämta vatten från gropar ur en uttorkad flod, kunde de nu finna sitt vatten i egna vattendammar på bakgården. Med kunskap de fått lära sig från projektet, visste de nu mer om att bedriva odling. De kunde nu lära sig att inte bara mätta sina egna magar, utan även sälja mat och få ett kapital.

Barnhem

Väl på Mullys barnhem (MCF) fick vi ta del av andra berättelser om räddade liv. Barn som sett mer än jag någonsin kommer få se – eller vill se – fick här chansen att berätta om hur deras vardag en gång sett ut. Och hur den ser ut nu. Hur de gått från att vara föräldralösa barn, vissa våldtäktsoffer, andra med HIV, några som överlevt självmordsförsök, alla som vid något tillfälle förlorat hoppet om sin tillvaro. Hur de nu fått just allt det där de aldrig trodde att de skulle få. Mat. Ett tak. En famn. Ett intresse. En utbildning. En passion. Ett liv.

Ett hem. En kärlek.

Kyrkans värde

Jag vill ge Missionskyrkan Upplands Väsby och Diakonia ett enormt stort tack för den möjlighet de givit mig och min bror med att sponsra ett filmprojekt som definitivt öppnade upp mina ögon. Att, i Missionskyrkans fall, vara en kyrka som låter en församlingsmedlem och knoppande filmregissör göra något sådant å deras vägnar... Sådana kyrkor vill jag ha mer av i min värld.

Vad fann vi?

Kwa-Vonza. Kitui. Machakos. Nairobi. Kenya. Wow. Ibland känner man sig malplacerad. Ibland känner man sig ensam. Man saknar gemenskap. En samhörighet. Ett hem. Men inte i Kenya. För allt detta fann jag. Varför? Av den enkla anledningen att vi alla i slutändan – oavsett hur vi ser ut och vart vi kommer ifrån – ändå på något sätt vill åt samma håll. Och det gör mig glad.

Vitor Hermansson

